

пойни птички чуруликали въ близката градинка, а той нито ги поглеждалъ, нито отварялъ уши да послуша чуднитѣ имъ пѣснички. По едно врѣме нѣкой го повикалъ на име и му се жално молилъ:

— Гансе, мили Гансе! Помогни ми! Избави ми отъ бѣдата!

Гансъ едвамъ отворилъ очи отъ мързелъ да види кой го вика. Между бодливитѣ издѣнки на една роза той видѣлъ малко брадато джудже, което си заплело брадата въ трънитѣ и не можало да се освободи отъ тѣхъ.

— Нѣмамъ врѣме да си развалямъ спокойствието заради тебе, измърморилъ лѣнивецътъ и пакъ сложилъ глава на пейката.

— Помогни ми, Гансе, помогни! Ще те дая 100 сребърника, продължило джудженцето.

— За 100 сребърника не се мърдамъ.

— Тогава ще ти дамъ 1,000!

— И за толкова не ставамъ.